

THE SECOND PAIR OF EYES

ÞRÖSKULDUR 6

Annað augnaparið

Til eru sannindi sem koma í gegnum nám.

Önnur í gegnum reynslu.

Og svo eru til þau sem er erfiðast að sætta sig við.

Þau sem aðrir sjá á undan okkur.

Lengi trúði ég að ég væri áhorfandinn.

Fagmaðurinn sem greinir.

Maðurinn sem metur.

Manneskjan sem túlkar það sem gerist í kringum hana.

Ég hafði rangt fyrir mér.

Þegar ég horfi til baka tek ég eftir því að sumt af því mikilvægasta í lífi mínu var fyrst skilið af konunum sem urðu á vegi mínum.

Ekki af því að þær væru menntaðri.

Ekki af því að þær væru heppnari.

Ekki af því að þær byggju yfir upplýsingum sem ég vissi ekki um.

Einfaldlega af því að þær sáu.

Á annan hátt.

Hraðar.

Dýpra.

Síður annars hugar.

Karlar eru oft heillaðir af niðurstöðum.

Konur fylgjast miklu oftar með merkjunum.

Karlmaðurinn horfir á stefnuna.

Konan horfir á hreyfinguna.

Karlmaðurinn hlustar á orðin.

Konan hlustar á það sem orðin forðast að segja.

Auðvitað er þetta ekki alltaf svona.

En nógu oft til að verðskulda athygli.

Á starfsævi minni hef ég kynnst einstökum konum.

Stjórnendum.

Samstarfskonum.

Viðskiptavinum.

Framkvæmdastjórum.

Mæðrum.

Dætrum.

Vinkonum.

Margar komu frá ólíkum löndum.

Ólíkum tungumálum.

Ólíkum menningarheimum.

Og samt áttu þær sameiginlegt einkenni.

Þær skildu fólk áður en fólkíð skildi sjálft sig.

Í byrjun leit ég á þennan hæfileika sem innsæi.

Með tímanum kallaði ég hann mannlega reynslu.

Því á meðan margir fylgdust með gögnunum fylgdust þær með manneskjunum.

Og manneskjurnar eru alltaf á undan gögnunum.

Það sem gerist í tölunum byrjar nánast alltaf í fólkinu.

Margar breytingar sem áttu eftir að umbreyta leið minni voru fyrr greindar af konu en af mér.

Stundum voru það lítil smáatriði.

Setning.

Þögn.

Áhyggjur.

Athugasemd sem virtist léttvæg.

Ekkert stórfenglegt.

Ekkert leikrænt.

Og samt, mánuðum eða árum síðar, komu þessi orð til baka.

Og þau voru rétt.

Með tímanum lærði ég að hlusta.

Ekki af kurteisi.

Af greind.

Því heimurinn er of flókinn til að vera skilinn frá einu sjónarhorni.

Hver manneskja sér hluta af leiðinni.

Enginn sér allt kortið.

Konurnar sem hafa farið í gegnum líf mitt hafa kennt mér nokkuð sem ekkert fyrirtæki hefði getað kennt mér.

Að sambandið kemur á undan viðskiptunum.

Alltaf.

Samningur getur skapað samkomulag.

Samband getur skapað traust.

Og traustið lifir af þegar samningurinn dugar ekki lengur.

Ég hef séð mjög valdamikið fólk missa allt vegna skorts á trausti.

Og fólk sem virtist brothætt byggja heima í krafti þess.

Þegar ég hugsa til kvennanna í sögu minni hugsa ég ekki um hlutverkin.

Ég hugsa um ósýnilegu framlögin.

Um það sem þær bættu við án þess að fá heiðurinn.

Um hæfileikann til að halda ólíkum hlutum veruleikans saman.

Fjölskyldunni.

Vinnunni.

Samböndunum.

Sárunum.

Vonunum.

Margir karlar nálgast lífið eins og röð af markmiðum.

Margar konur nálgast það eins og net af tengingum.

Kannski er það þess vegna sem þær komast oft fyrr að sumum niðurstöðum.

Þær sjá tengslin.

Þær sjá áhrifin.

Þær sjá afleiðingarnar.

Ég man eftir tímabili í lífi mínu þegar ég var sannfærður um að ég yrði að leysa allt einn.

Það er útbreiddur sjúkdómur meðal karla.

Að halda að styrkur fari saman við það að vera sjálfum sér nógur.

Að halda að það sé veikleiki að biðja um hjálp.

Að halda að berskjöldun sé galli.

Það voru konur sem brutu niður þá sannfæringu.

Ekki með stórum ræðum.

Með fordæminu.

Með því að sýna mér að hinn sanni styrkur felst ekki í því að halda öllu uppi.

Hann felst í því að byggja tengsl sem eru nógu sterk til að maður þurfi ekki að halda öllu uppi einn.

Það var byltingarkennd uppgötvun.

Því hún breytti því hvernig ég horfði á heiminn.

Og hún breytti því hvernig ég horfði á sjálfan mig.

Hver menning á sér eigin skilgreiningar á velgengni.

Titlar.

Stöður.

Peningar.

Álit.

Með tímanum hef ég lært að til er annar mælikvarði.

Fólkið sem verður áfram.

Það sem er áfram við hlið þér þegar það er ekkert að vinna.

Það sem heldur áfram að trúa á þig þegar þú átt sjálfur erfitt með það.

Það sem sér þína bestu hlið jafnvel áður en hún kemur í ljós.

Margt af því fólki sem gegndi þessu hlutverki í lífi mínu voru konur.

Og það er ómögulegt að horfa fram hjá þeim veruleika.

Bækur hylla oft hetjurnar.

Ævisögur hylla aðalpersónurnar.

Raunverulegt líf er miklu heiðarlegra.

Á bak við hverja leið er til fólk sem átti þátt í að byggja hana.

Fólk sem birtist ekki í fyrirsögnunum.

Fólk sem leitar ekki viðurkenninga.

Fólk sem gerir mögulegt það sem aðrir skrifa undir.

Þegar ég hugsa um konurnar sem hafa farið í gegnum sögu mína hugsa ég einmitt um þetta.

Um hæfileika þeirra til að sjá.

Til að skilja.

Til að styðja.

Til að leiðrétta.

Til að sjá fyrir.

Og umfram allt til að muna einföld sannindi.

Enginn byggir í raun neitt einn.

Við getum skrifað undir verk.

Við getum birst á ljósmynd.

Við getum sagt sögu.

En á bak við hverja sögu er alltaf til ósýnilegt samfélag.

Í mínu tilviki bar mikilvægur hluti þess samfélags kvenlegt andlit.

Þess vegna er það ekki ögrun að segja að konurnar hafi séð það fyrstar.

Það er viðurkenning.

Því margoft, löngu áður en ég skildi hvað var að gerast, höfðu þær þegar skilið það.

Konurnar höfðu skilið það fyrstar.